

Sygn. akt V CSK 389/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Spółdzielni Inwalidów N. w K.
przeciwko Województwu (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnego, oraz na potrzebę wykładni art. 365 § 1 k.p.c., to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Postawione w skardze 5 pytań, nie odpowiada wymaganiom niezbędnym do przyjęcia, że w skardze zostało prawidłowo sformułowane chociażby jedno zagadnienie prawne w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Brak bowiem w uzasadnieniu wniosku w zasadzie argumentacji prawnej, która mogłaby prowadzić do różnej na nie odpowiedzi. Poza tym odpowiedź na te kwestie nie ma bezpośredniego wpływu na oddalenie powództwa.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, a nie należą tylko do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08 i z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Przede wszystkim podnieść należy, że niewłaściwa wykładnia art. 365 § 1 k.p.c. i stanowisko Sądu Apelacyjnego, że w sprawie dotyczącej wynagrodzenia za grudzień 2012 r. wywodzonego z tego samego stosunku prawnego, jest związany identycznym rozstrzygnięciem zapadłym w kilku sprawach obejmujących wcześniejsze miesiące, to kwestie które nie były przesądzające o oddaleniu obecnego powództwa. Zauważyć trzeba, że w jednej z nich, o sygnaturze akt V ACa 369/14 Sąd Najwyższy odmówił już przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie z dnia 26 listopada 2015 r., V CSK 263/15, niepubl.).

Skarżąca przeoczyła, że w rozpoznawanej sprawie (niezależnie od ustaleń w poprzednich sprawach i ich oceny prawnej) sądy *meriti* wiążąco ustaliły

(art. 398¹³ § 2 k.p.c.), że zgodnie z § 7 umowy z dnia 3 sierpnia 2011 r. Wojewódzki Zakład Opieki Zdrowotnej nr [...] zastrzegł sobie prawo zmniejszenia zakresu obowiązków powódki w przypadkach, w których nie można było tego wcześniej przewidzieć. W takim wypadku zamawiający uprawniony był do proporcjonalnego obniżenia wynagrodzenia należnego wykonawcy bez potrzeby zawierania aneksu do umowy. Zostało to dokonane w piśmie z dnia 5 lipca 2012 r., wobec przekształcenia Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Wojewódzki Zakład Opieki Zdrowotnej, polegającym na wyłączeniu części szpitalnej i przekazaniem jej właścicielowi, to jest Województwu (...). Działalność leczniczą w tym szpitalu zaczęła prowadzić nowoutworzona M. sp. z o.o. Spółka ta zawarła umowę dotyczącą świadczenia usług polegających na utrzymaniu czystości obiektów, transporcie oraz współpracy w zakresie pielęgnacji pacjentów z Konsorcjum, w skład którego weszła powódka Ustaliły także, że z chwilą ograniczenia powierzchni do świadczenia usług pracownicy powódki świadczący wcześniej usługi dla szpitala, zaczęli je wykonywać dla M. sp. z o.o. w T.

Skoro więc powódka w grudniu 2012 r. wykonywała usługi na rzecz Wojewódzkiego Zakładu Opieki Zdrowotnej jedynie częściowo, z pominięciem usług w części szpitalnej, za które powódka (jako uczestnik Konsorcjum) otrzymała wynagrodzenie od M. sp. z o.o., to zasądzenie jej dochodzonego w sprawie roszczenia byłoby rzeczywiście sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, na co trafnie powołał się już Sąd Okręgowy. W sprawie niewątpliwie bowiem powódka domagała się zapłaty za niewykonane kontrahentowi umowy z dnia 3 sierpnia 2011 r. usługi, a ten był z mocy § 7 umowy stron uprawniony do ograniczenia ich zakresu, w związku z nieprzewidzianym przekształceniem Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).